treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número : 413 Barcelona, 29 d'abril de 1.975 PREU : 8 pessetes

EDITORIAL

La llibertat és indivisible

A Catalunya -com a la resta de l'Estat espanyol- es registra les darreres setmanes un augment de la temperatura política que el Govern intenta en va deturar amb mesures repressives, que l'han dut a acordar l'estat d'excepció, per tres mesos,a Biscaia i a Guipúscoa.

La protesta contra el NO dels 18 edils barcelonins a l'ensenyament del català, el suport a la iniciativa de celebrar un Congrés de Cultura Catalana, la preparació de les eleccions sindicals , les lluites reivindicatives d'obrers, estudiants, ensenyants i altres professionals, la continuació de la campanya per l'amnistia i contra la pena de mort, les accions a barris i pobles per la millora de la qualitat de la vida o l'esforç per participar en accions universals com la celebració de l'"Any internacional de la dona", en suport del combat del poble del Vietnam per la seva independència o del de Portugal per consolidar i ampliar la democràcia, pro mouen a Catalunya un desenvolupament cada cop més vigorós del moviment de masses i del procés de politització general del poble, que la premsa reflecteix cada vegada més justament i contribueix a impulsar.

Aquest procés es veu estimulat pel desconcert que hom aprecia entre les camarilles governants -incapaces de posar remei a la crisi econòmica i a la inflació, o de contrarestar la seva pèrdua d'autoritat a causa de la divulgació de l'escàndol Matesa, la fallida de Sofico i altres casos de corrupció oficial-, que discuteixen obertament si deuen separar en Franco del lloc de cap de l'Estat i aplicar immediatament les "previsions successòries" com un recurs excepcional per tal d'intentar salvar la continuïtat del règim, cada dia més acorralat per la pressió de tota la societat a favor d'un canvi democràtic.

D'altra banda, la publicació del "Manifest de la reconciliació" per la Junta Democràtica d'Espanya i la campanya anti-Junta promoguda pel Govern i certs grups o personatges de l'oposició des de Madrid, repercuteixen molt vivament a Catalunya. I tot això es reflecteix en una agudització de la discussió pública i interna de l'oposició catalana al voltant de les fórmules, els programes, els terminis i els ritmes per a imposar el canvi i assolir un règim de llibertats.

Aquesta discussió pot esdevenir molt útil si es manté a l'altura convenient, ja que hauria de menar a un acord més ampli de l'oposició catalana i a l'extensió de la convergència,a nivell de l'Estat espanyol, de totes les forces que estan pel canvi. Però la polèmica pot dur a anteposar el que és secundari al que és fonamental i fer que els arbres ens privin de veure el bosc.

Avui, el que és fonamental -el bosc- és que les masses populars estan a l'ofensiva mentre que el règim fa aigües a ulls veients, ço que crea les condicions per a imposar, a curt termini, la ruptura, el canvi democràtic; i el que és accessori -els arbres-, les querelles o rivalitats entre els dirigents o representants de l'oposició, que poden retardar el canvi, però no impedir-lo perquè respon a una necessitat històrica del país i al desig majoritari dels pobles d'Espanya.

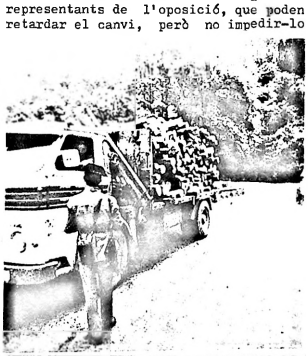

"Cap estat d'excepció ni cap maniobra no podran impedir que els pobles d'Espanya conquereixin la llibertat"

Sap greu constatar que polítics que diuen estar per la democràcia i, en alguns casos, pel socialisme, anteposen els seus prejudicis anticomunistes a la necessitat d'acabar amb el feixisme. En el breu termini d'una setmana, la premsa ha divulgat declaracions d'Areilza, Ridruejo, Pallach, Pablo Castellanos i Díaz Ambrona contra la Junta Democràtica d'Espanya i contra l'acord, en condicions d'igualtat, amb les comunistes.

Les esmentades declaracions semblen inspirades pel temor que, si desapareix la dictadura i s'instauren les llibertats sense restricció de cap mena, els comunistes esdevinguem la principal força política ja que -segons afirmen- actualment estem més ben organitzats que

(passa a la pàg. 2)

Visca Cambodja lliure!

Saludem la victòria del poble khmer que ha expulsat dels seus últims reductes els traïdors Lon Nol i la seva colla, a través dels quals l'imperialisme ianqui ha infligit a Cambodja una guerra criminal que ha costat la vida a un habitant de cada vuit d'aquest pacífic país.

L'alliberament de Cambodja, junt amb els avenços de les forces populars a Vietnam del Sud són una victòria esclatant de les forces de la democràcia, la pau i el progrés a l'Àsia i al món i part decisiva d'una desfeta històrica de l'imperialisme.

EDITORIAL (continuació)

els altres. És evident que els qui senten tal temor no donen prioritat a la necessitat d'acabar amb la dictadura -per a la qual cosa la nostra força i la nostra organització constitueixen una aportació fonamental-, sinó que desitgen o esperen una obertura o evolució del règim que els permeti de vèncer el seu actual desavantatge organitzatiu, és a dir, un període durant el qual ells podrien actuar lliurement i els comunistes continuaríem en la il.legalitat.

Aquest desig, però, no té ni la més petita possibilitat de veure's realitzat, perquè la llibertat és indivisible. Els comunistes no ens distingim dels altres mortals pel color de la pell o dels cabells. Si es vol reprimir els comunistes cal reprimir el conjunt de la classe obrera, el moviment estudiantil, les associacions de veïns, els altres moviments i entitats de masses, tots els demòcrates. No es pot oblidar que la sublevació franquista i la repressió que va seguir-la -i que encara regeix- es varen justificar i es justifiquen en la lluita contra el comunisme i el separatisme.

Endemés, la pretensió de tenir avantatges, de fet o de dret, sobre els comunistes empenyerà els qui la senten al pacte amb el poder i només pot reportar als seus defensors el descrèdit davant de les masses.

L'opció actual per al conjunt de l'oposició es planteja, per tant, entre continuació de la dictadura, amb unes o altres formes, o ruptura democràtica i llibertats indiscriminades. Aquesta segona opció exigeix, tanmateix, l'acord i la convergència en l'acció de l'oposició d'esquerra i de dreta, de tots els qui acceptin el principi de la sobirania popular i les regles del joc democràtic.

La Junta Democràtica d'Espanya i el Partit Comunista d'Espanya han manifestat reiteradament que aspiren a un acord general i que no tenen cap ambició de privilegi o de protagonisme respecte a les forces que no estan a la Junta, de la qual la composició, el programa, la denominació i la tàctica a seguir podrien rediscutir-se i modificar-se mirant a l'acord per acabar amb la dictadura i donar la paraula al poble.

A Catalunya, el PSUC defensa l'enfortiment i l'ampliació de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya i la participació activa de l'oposició catalana en la recerca de l'acord general, sense exclusions, que preconitza i prefigura la Junta Democràtica d'Espanya.

Cap estat d'excepció ni cap maniobra no podran impedir que els pobles d'Espanya conquereixin la llibertat a què tenen dret ni que els comunistes de Catalunya i de tot Espanya juguin el paper que els correspon en aquesta batalla que té com a objectiu prioritari conquerir els drets democràtics per a tothom, però que obrirà ensemb nous camins d'avenç cap al socialisme.

AMPOSTA: manifestació de jornalers del camp

L'atur i la crisi colpegen fortament els treballadors eventuals del camp del Baix Ebre. El proppassat dia 8 d'abril, 84 jornalers es manifestaren davant la casa sindical d'Amposta, per tal de protestar de l'actual situació en què es troben. Varen demanar la sala d'actes al secretari del Sindicat i, una vegada dintre del local, plantejaren llurs reivindicacions al delegat comarcal, que es va veure forçat a escoltar les seves peticions. Es va aprofitar el moment per atacar l'alcalde el qual, en connivència amb els directors de l'autopista, impedeix el treball als obrers ampostins, per poder disposar de mà d'obra barata i abundant.

Una delegació dels jornalers es desplaçà el dia següent a Tarragona on van ser rebuts pel delegat provincial de Sindicats, al qual també plantejaren el greu problema de l'atur i les malifetes de l'alcalde. A la vista de la decidida actitud dels comissionats, que li van dir ben clar que a la propera manifestació sortirien més homes al carrer, va prometre realitzar un estudi sobre el problema de l'atur al Baix Ebre. També va garantir lliurar 150.000 pessetes, de forma immediata, per a parar la primera sotragada.

L'acció dels jornalers ha causat una immillorable impressió entre tota la pagesia del Baix Ebre i d'Amposta concretament. Tots comenten que haguessin pogut ser més els manifestants amb una millor preparació. I no és per menys, car la situació dels jornalers eventuals és per moments insostenible.

Corresponsal.

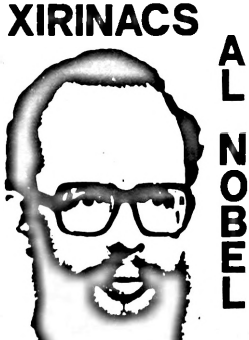

Adhesiu que córre per Catalunya.

Difusió del Manifest de la Reconciliació de la JDE

Les dues primeres edicions barcelonines del document fet públic per la Junta Democràtica d'Espanya l'onze d'abril es varen exhaurir ràpidament. El mateix ha passat amb unes altres dues edicions fetes a comarques de la versió transmesa per Radio Espanya Independent. Actualment es distribueix la versió oficial, inclosa a "Mundo Obrero" de la tercera setmana d'abril, i el Comitè Executiu del PSUC prepara una edició en català.

Cada comitè del PSUC, cada entitat, moviment o grup simpatitzant de la Junta ha de contribuir, per tots els mitjans al seu abast, a la difusió del Manifest de la Reconciliació, que assenya la el camí a seguir per tal d'imposar el canvi democràtic que els pobles d'Espanya volen.

Assegurem a tot arreu la reproducció, el repartiment i la discussió d'aquest document!

Promoguem resolucions, missatges i altres escrits de suport a la Junta Democràtic d'Espanya!

Reforcem i estenguem els organismes locals i sectorials de l'Assemblea de Catalunya, marc principal de convergència de l'oposició democràtica catalana!

Comunicat de l'Assemblea Democràtica de Terrassa

El Secretariat de la Permanent de l'Assemblea Democràtica de Terrassa ha fet públic, amb data 17 d'abril, el següent comunicat:

"El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea Democràtica de Terrassa s'adhereix als punts defensats per la Comissió d'Enllaç de la C.P. de l'Assemblea de Catalunya en la reunió amb la delegació de la Junta Democràtica d'Espanya, però creu que, sense rebaixar els punts esmentats, caldria activar les discussions fins a arribar a una major convergència amb la Junta Democràtica."

L'Assemblea Democràtica de Terrassa es refereix a la reunió el comunicat de la qual vàrem publicar al número anterior de "Treball".

La preparació de les eleccions sindicals a la ciutat i al camp

La gran batalla per les eleccions sindicals a la ciutat i al camp està ja en marxa, es desenvolupa amb intensitat creixent i guanya cada dia una més gran importància social i política.

Sota la pressió de la classe obrera, manifestada obertament i públicament pels treballadors dels principals rams de la producció y per algunes U.T.T., el ministre de Relacions Sindicals Fernández Sordo i alguns jerarques verticalistes acaben de fer declaracions afirmant que les eleccions se celebraran en els terminis previstos, el mès de maig, i que seran elegits el cent per cent dels llocs sindicals. Tanmateix, encara no s'ha fet la convocatòria oficial -diuen que sortirà de la reunió de la Permanent del verticalisme del dia 5 de maig- i les contradiccions a l'interior de la CNS i al si del govern s'accentuen pel temor que les eleccions sindicals inspiren al règim. Per això cal denunciar tots els propòsits, encara previsibles, d'impedir-les, limitar-les o falsejar-les des de les estructures oficials.

Eleccions Sindicals i reivindicacions obreres

Els plantejaments que fèiem a l'editorial del número 411 de TREBALL, titulat "Les eleccions sindicals i la construcció del sindicat de classe", continuen tenint plena validesa. Fins i tot guanyen una nova dimensió després de les mesures econòmiques adoptades pel Consell de Ministres del dia 4 d'abril, que constitueixen un greu atemptat als interessos de la classe obrera i de les àmplies masses populars. La disposició de CONTENCIÓ DE SALARIS pretén fer recaure sobre l'esquena de la classe obrera i del poble les greus conseqüències de la crisi econòmica. Segons aquesta disposició, tots els convenis col.lectius de treball que tinguin efectes econòmics abans del 31 de desembre i l'increment dels quals superi l'índex oficial del cost de la vida en els dotze mesos anteriors, hauran de ser homologats pel govern i, en qualsevol cas, ELS AUGMENTS SALARIALS NO PODRAN EXCEDIR DEL 3 PER CENT D'AQUELL ÍNDEX. Damunt dels acomiadaments repressius i el creixent atur,damunt del brutal encarinment de la vida, volen imposar, a més a més, la congelació dels salaris, mentre les grans societats monopolistes i la banca acumulen els dos darrers anys els més grans beneficis de la seva història i els escàndols tipus MATESA proliferen a les altes esferes del règim.

Les eleccions sindicals, els programes reivindicatius i l'acció coordinada de lluita per imposar-los a l'escalf de les candidatures obreres, són l'instrument més eficaç per a TRENCAR ELS SOSTRES SALARIALS, per a imposar el MANTENIMENT DELS LLOCS DE TREBALL, LA READMISSIÓ DELS ACOMIADATS, L'ASSEGURANÇA D'ATUR AL CENT PER CENT, L'AUTÈNTICA REPRESENTATIVITAT OBRERA i L'ELEVACIÓ DE SALARIS, SOUS I PENSIONS, d'acord amb les plataformes reivindicatives discutides i aprovades en les assemblees als centres de treball i als locals sindicals.

Experiències

A Catalunya són ja molt notables els avenços en la preparació de les eleccions sindicals assolits en pocs dies. L'experiència inicial prova que ÉS MOLT POSSIBLE ACONSEGUIR UN ROTUND TRIOMF DE LES CANDIDATURES OBRERES A LA PRIMERA FASE DE LES ELECCIONS D'ENLLAÇOS I JURATS I TAMBÉ A LA SEGONA FASE PER A LES UNIONS DE TREBALLADORS I TÈCNICS, QUE HAN DE SER PREPARADES EN ESTRETA RELACIÓ.

A Barcelona i el seu cinturó industrial, on la conquesta dels instruments sindicals és decisiva en aquesta batalla de classe, les candidatures i programes obrers es concreten ja,sense esperar la convocatòria oficial, a Seat, Hispano Olivetti, Pegaso, Motor Ibèrica, Macosa, Maquinista, Mevosa i altres grans empreses del grup d'automoció i d'altres principals fàbriques del metall. Es concreten a la construcció i al tèxtil; a banca i informàtica; a la fusta, en algunes empreses químiques i a les arts gràfiques; a Fecsa, Esesa, Enher, Gas Natural, Hidroelèctrica de Catalunya i altres d'aigua, gas i electricitat; entre els actors, tècnics i escriptors de cinema; als centres hospitalaris i sanitaris, a l'ensenyament. Comencen també a concretar-se els programes i candidatures obrers als transports: autobusos, taxis, metro, línies aèries, etc., al port. Cal fer una atenció especial a Renfe, on, tot i que hi ha força possibilitats, apareixen dificultats, el mateix que als grans magatzems del centre de la ciutat.

Cal prestar suport a la justa reivindicació dels funcionaris i treballadors de l'Administració,que exigeixen participar a les eleccions sindicals i tenir dret a elegir els seus representants perquè defensin els seus drets.

Cal prestar suport i afavorir les eleccions a les Germandats i centres rurals a fi de permetre l'expressió dels greus problemes camperols.

Al Baix Llobregat, a Terrassa i Sabadell, a Mataró, a la zona industrial de Tarragona i a la zona minera de Súria, als principals centres proletaris de Catalunya, també s'avança ja per aquest camí. Es multipliquen els actes públics on coneguts dirigents obrers plantegen la necessitat de participar combativament a les eleccions sindicals; es publiquen declaracions d'algunes U.T.T., com la del Baix Llobregat; es fan conèixer escrits amb els programes i acords dels treballadors, presos en assemblees obreres d'empresa i al sindicat; es fan àmplies enquestes, com la que s'ha fet a Pegaso, que són veritables eleccions prèvies; es multipliquen les COMISSIONS ELECTORALS i les OFICINES ELECTORALS i centres legals de preparació de les eleccions sindicals, alhora que s'imposa l'activitat oberta als locals sindicals; es fa servir àmpliament la premsa... I tot això amb la idea central que les eleccions sindicals posin els sindicats en les mans de la classe obrera,dels seus autèntics representants, amb l'enorme transcendència que aquest fet tindrà per al desenvolupament dels esdeveniments socials i polítics, per al canvi democràtic.

PERÒ ENCARA QUEDA MOLT PER FER i aquests primers èxits han d'estimular i multiplicar el treball de preparació i realització de les eleccions sindicals.

La clau de l'avenç continua essent l'ofensiva oberta, pública, imposant la plena legalitat d'un procés electoral democràtic. Les Comissions Obreres, els lluitadors i més caracteritzats dirigents de l'avantguarda obrera han de prosseguir i intensificar la seva tasca d'encapçalar aquesta gran lluita obrera, de fer-se els portaveus reconeguts de les reivindicacions socio-polítiques dels treballadors.

Aquest és el camí de la victòria obrera i nacional a les eleccions sindicals, el camí de la construcció, ja des d'ara, del sindicat de classe.

Solidaritat amb Tubauto

Fa més d'UN MES I MIG que TUBAUTO (metall, St.Just Desvern) està en vaga. L'empresa es tanca en banda a les reivindicacions obreres i replica amb la repressió: 26 acomiadaments, suspensió de feina i sou a tota la plantilla del taller, 12 nous acomiadaments i, finalment, nova suspensió general de feina i sou, aquesta vegada per dos mesos.

Aquesta darrera sanció , comunicada el 25 d'abril, va motivar una manifestació obrera als carrers de St. Just.

La solidaritat obrera està en marxa. El 23 van parar uns 6.000 treballadors de 22 empreses del Baix Llobregat. Dirigents d'UTT de la comarca s'han reunit amb la direcció de l'empresa.

Cal multiplicar arreu totes les formes de solidaritat amb aquesta lluita tenaç dels treballadors de TUBAUTO.

RAM DE LA LLANA

Si els treballadors no volen, no hi haurà Pla

L'economia espanyola, segons les dades més recents, continua sumida en una pregona recessió que, presa globalment, s'ha fet més fonda els darrers mesos.

Les xifres més significatives palesen aquesta realitat. L'índex de la producció industrial, el més expressiu de tots, ha experimentat una davallada ni més ni menys que d'un 6'8 % pel novembre, un 2'8 % pel desembre i un 3'2 % pel gener, respecte dels mateixos mesos de l'any precedent, segons els índexs desestacionalitzats del Banc d'Espanya.

Segons "Información Comercial Española", òrgan oficial del Ministeri de Comerç, del 10-4-75, "aquest brutal descens de l'activitat s'ha traduït en un increment de la desocupació, que hom calcula que se situa avui al voltant de les 785.000 persones...". La desocupació augmenta dia a dia, amb perspectives d'agreujar-se els propers mesos.

D'altra banda, els preus pugen per l'ascensor molt més ràpidament que les elevacions de costos i salaris. "En aquests moments -escriu "Actualidad Económica" del 15 d'abril- rondem una taxa d'inflació de l'ordre del 21 per cent."

Aquests factors determinen una contracció del consum familiar que es tradueix en una reducció de les vendes que repercuteix en una disminució de l'activitat industrial, en una reducció dels llocs de treball i en menys ingressos per als treballadors.

En aquest context la conservació de cada lloc de treball assoleix una importància excepcional. Avui, defensar el lloc de treball és un dels més grans imperatius. El que és greu és que, precisament en aquests moments de baixa conjuntura, pretenguin imposar el Pla de Reestructuració tèxtil-llaner que deixarà sense feina 6.425 obrers, que poden ser més, i tancarà centenars de petites i mitjanes empreses per afavorir els interessos dels grans capitalistes del sector. Modernitzar les empreses industrials és, indiscutiblement, una necessitat; però no es pot pas fer en un context de crisi aguda, sense participació i assentiment dels propis treballadors, tot carregant damunt de les seves esquenes les nefastes conseqüències d'una política autoritària i monopolista en la qual no tenen cap responsabilitat.

Terrassa i Sabadell es veuran duament afectats. Concentren més del 75% de la producció llanera. El darrer decenni s'han reduït en el sector més de 10.000 llocs de treball. De fet, s'ha realitzat una reestructuració. Des de primer de gener són ja prop de 5.000 els treballadors de la zona que han perdut la seva feina.

El PLA publicat al B.O.E. del 9 d'abril és més danyós que el primitiu, que varen impugnar 2.163 representants sindicals de Terrassa i Sabadell. Per exemple, el subsidi de desocupació que s'estipula a la pròrroga del Pla de Reestructuració tèxtil-cotoner és superior al que ara es fixa per al de la llana. D'altra banda, mentre que la llei de règim general de subsidi de desocupació contempla una duració de 18 mesos al cent per cent, el pla aprovat està per sota de la norma general. El Pla no preveu l'obligació que les empreses readmetin els qui queden en situació d'atur, ni tan sols que informin de llocs vacants. Els més grans de 40 anys, en el millor dels casos, podran aspirar a llocs de porters, vigilants, etc. El Pla soluciona el problema dels grans capitalistes; però no el dels treballadors. Es imprescindible que els treballadors tinguin veu i vot al moment de decidir quines empreses cal reestructurar i quines no.

D'altra banda, mentre que s'assignen als assalariats, en l'assegurança de desocupació, quantitats que, en la major part dels casos, oscil.laran entre cinc i sis mil pessetes mensuals, insuficients per a atendre les necessitats més imprescindibles d'una família, la conversió en ferralla de la maquinària, que ha estat més que amortitzada, es compensa amb sumes elevades que s'hauran de destinar a millorar la situació social dels parats. L'assegurança d'atur per la qual lluitem no resol, però, la qüestió. El problema fonamental és mantenir l'assalariat en el lloc de treball, ço que dignifica la seva condició humana.

La responsabilitat pels propers acomiadaments recau íntegrament sobre el Govern per haver legalitzat el pla dels grups monopolistes llaners i haver desoït les exigències dels representants dels treballadors. No ha consultat ni tan sols els petits i mitjans empresaris.

La tasca fonamental dels treballadors del ram de la llana de Terrassa i Sabadell consisteix en obligar el Govern a retirar el Pla llaner. En aquests moments això és possible. El Govern i el règim es troben extremadament afeblits, acuitats per la lluita de tots els sectors. Els treballadors afectats pel Pla compten amb el suport de tots els treballadors, dels càrrecs sindicals, de les juntes de veïns, de gran part de les entitats ciutadanes, de l'Arquebisbat de Barcelona, etc.

Com diu "El Pulso", de Terrassa: "Si tots els treballadors de Terrassa i Sabadell, amb el suport dels càrrecs sindicals i de la gran majoria de la població -suport que cal aconseguir- decideixen que no hi ha Pla, no hi haurà Pla, o, si més no, "aquest" Pla..."

Això és possible a condició que es lluiti obertament, àmpliament, massivament.

Com afrontar el problema dels parats

Vint-i-tres dels acomiadats de Seat són veïns de Sant Boi de Llobregat, mentre que el nombre de parats en aquesta localitat degut al tancament de tallers i empreses s'apropa als dos mil.

Tota aquesta situació ha provocat la reacció solidària d'un ampli sector de la població, com ho demostra el fet que cada un dels 23 acomiadats de Seat hagi rebut, en els últims tres mesos, 5.500 pessetes mensuals, recollides a través d'aportacions populars.

Per altra banda, els acomiadats i parats formaren una comissió que visità l'alcalde i li lliurà una petició, avalada per 400 signatures, on es demanava: que l'Ajuntament pressionés els jerarques sindicals perquè els acomiadats i parats poguessin reunir-se lliurement en els locals del Sindicat; que fossin retardats els pagaments de les despeses escolars i municipals dels acomiadats de Seat; que l'Ajuntament donés els passos necessaris davant la direcció de Seat per aconseguir la readmissió dels acomiadats. Aquesta comissió s'ha entrevistat periòdicament amb l'alcalde, imposant-se com a portaveu, per la seva representativitat, de tots els parats i acomiadats de Sant Boi.

Fruit de tot aquest treball ha estat el lliurament, per part de l'Ajuntament, de lots de queviures als acomiadats de Seat, així com la creació d'unes brigades de reparació de carrers per donar feina a tots aquells qui no tenen el carnet d'atur.

L'exemple que ens dóna el poble de Sant Boi és prou eloqüent: cal afrontar el problema dels parats i acomiadats amb l'ajut solidari i amb la lluita per imposar el dret al treball o, com a mínim, un subsidi decent.

Construcció:

20.000 obrers en vaga

Els treballadors de la construcció han demostrat que no estan disposats a pagar les conseqüències d'una crisi que no han provocat;que donen suport als 19 punts de l'avantprojecte de conveni i que donen la seva confiança als homes que han elegit a les obres o als locals sindicals. I ho han demostrat massivament, amb les vagues dels dies 16 i 17 a Barcelona, Badalona, Hospitalet,Santa Coloma, Pineda i Malgrat, a les quals han participat uns 20.000 obrers.

Aquesta mobilització tan important no s'ha produït perquè sí.Ha vingut preparada per assemblees al sindicat, per la difusió massiva de l'avantprojecte, per la seva discussió a les obres, per la recollida de 7.000 firmes a favor de l'avantprojecte,per les accions prèvies -a Portolés,Construcciones y Contratas, Contractor, Visa, Huarte, Agromán, Astea, Cubiertas y Tejados i altres- algunes de les quals han estat victorioses, pel procés d'elecció de la Comissió deliberadora, per l'agitació amb octavilles, pintades i piquets.

Les discrepàncies sorgides al si de l'avantguarda del ram a principis de març entorn de si calia o no convocar una vaga general per al 16 d'abril es van anar llimant. A mida que avançava el treball concret, s'aproximaven les posicions. D'una banda, els impulsors inicials de la convocatòria anaven assumint la necessitat d'un treball en profunditat que fes possible una acció cohesionada i conscient dels treballadors, que desemboqués no sols en la lluita d'un sol dia, com una explosió, sinó també en una continuïtat i en la creació dels canals concrets de cara a aquesta continuïtat.

D'altra banda, alhora que es duia a terme aquesta tasca en profunditat, es valoraven les condicions creades de combat tot concretant-les en la perspectiva del dia 16, sense caracteritzar les accions previstes com a vaga general, però amb la idea de fer tot el que fos possible a les obres.

L'acció va posar en relleu la gran combativitat obrera. A moltes obres els obrers van anar a la vaga sense que aparegués cap piquet. A d'altres es formaren piquets. En molts casos hi hagué assemblees a les obres, on es van elaborar plataformes pròpies.

Foren detinguts uns 30 treballadors, la majoria alliberats poc després. Continuen detinguts un treballador de Barcelona (de "Fomento") i un de Badalona que estava complint el servei militar. L'empresa Padrós va pagar 200.000 ptes. de la fiança de 7 treballadors detinguts a Badalona. A Bellvitge més de 500 treballadors i veïns es manifestaren el 16 al matí.

Diverses empreses (Fomento, Copisa, Construcciones y Contratas, Vifesa) van donar ordre als encarregats de les obres per tal que no s'oposessin als treballadors si aquests volien anar a la vaga, i van avisar que si feien vaga els serien abonades les 8 hores a salari-conveni com si haguessin treballat.

Aquest fet dóna idea d'una certa convergència d'alguns sectors de la patronal amb els treballadors enfront del govern, per tal de pressionar amb més força de cara a aconseguir mides concretes contra la crisi imperant al sector.Però també han volgut alguns patrons utilitzar, a més de la gravetat de l'atur, la pressió de les vagues per tal de trencar indiscriminadament la congelació de llicències d'obres deguda a la revisió del Pla Comarcal i obligar així a fer marxa enrera en les escasses previsions positives que hi ha quant a equipaments i zones verdes, tot desencadenant de nou l'especulació i obrint la porta als fabulosos negocis de les immobiliàries.

A l'assemblea de 300 càrrecs sindicals de la Construcció,celebrada al sindicat de Barcelona el 22 d'abril, els assistents van donar suport a l'avantprojecte de 19 punts i a la necessitat d'una comissió deliberadora elegida democràticament pels treballadors; es va denunciar la congelació de salaris; es va exigir la dimissió dels regidors que van votar contra l'ensenyament del català i es va reclamar que el català sigui ensenyat a les escoles (donant a tota la classe obrera i a tot el poble una gran lliçó política el ram on sens dubte hi ha el nivell cultural més baix i el percentatge més alt d'immigrants). S'hi va plantejar també la proximitat de les eleccions i la necessitat de preparar-les amb la perspectiva d'un autèntic sindicat de classe. Tot això fou recollit al final pel president Tijeras, que va plantejar la possibilitat que formin part de la Comissió Deliberadora treballadors no membres de la UTT i la possibilitat que calgui cridar a la vaga general del ram durant les negociacions del conveni.

Recollint aquestes experiències cal impulsar l'activitat dels treballadors parats i continuar el procés d'elecció de representants, entre ells. Cal coordinar-se a cada localitat, als barris i fer constantment assemblees als locals del Sindicat o de les alcaldies dels pobles i districtes. Cal prestar suport a l'avantprojecte de conveni i estendre'n la difusió a totes les obres. Cal impulsar el procés d'elecció de representants per a la Comissió Deliberadora -ja s'han elegit 29 treballadors a Barcelona, Mataró, Terrassa, Sabadell, Martorell, Vallirana, Badalona, Vilafranca del Penedès- i donar-los tot el suport necessari. Cal preparar a tot arreu les eleccions sindicals, lligant-ho estretament a la lluita pel conveni.

OLIVETTI:

ENCARA L'ARTICLE 103

El dia 16 d'abril l'empresa es pronunciava per la no readmissió dels 27 treballadors que varen guanyar el judici a Magistratura. Berla, el nou director, s'ha decidit a heretar i agreujar un conflicte que els dies anteriors a la decisió empresarial va provocar innombrables pressions ciutadanes i internacionals, tals com d'associacions de veïns i dels sindicats i factories italians, i va posar la fàbrica en alta tensió.

Tot i que l'espurna no va arribar a saltar en aquesta ocasió,poc hi va faltar. El dia 17 els operaris varen fer aturs d'un quart d'hora i hi va haver intents als pisos de muntatge, els de més gran combativitat,que no varen quallar potser per les dificultsts que encara hi ha per a cohesionar un nucli dirigent a l'interior. Els acomiadats, en vàries assemblees fetes a la porta de la fàbrica, varen fer patent la seva voluntat de no acceptar l'aplicació de l'article 103 i reivindiquen com a única solució el retorn als seus llocs de treball.

Un retorn dels 27 que en aquests moments pot cobrar realitat unit a la preparació del judici, el dia 27 de maig, de Lana i Armenteros, càrrecs sindicals i "experts" elegits massivament, i de Pérez de la Rica, vocal jurat. A tot això s'afegeix el desenvolupament de la campanya electoral a base d'un programa el primer punt del qual serà, evidentment, la readmissió i al voltant del qual es prepara una candidatura obrera que assumirà la funció de cap dirigent i també haurà de negociar la propera revisió salarial, amb la qual cosa es planteja novament el problema d'un "laude" i d'un intent de congelació salarial inacceptables.

Com en els mesos anteriors, la continuïtat de la SOLIDARITAT econòmica a la fàbrica, que asseguri el salari als acomiadats, constitueix una importantíssima forma de lluita per la readmissió i senta les bases per a fer-la efectiva en una situació més favorable. Una situació que les eleccions poden propiciar si se situa la READMISSIÓ DELS ACOMIADATS de Seat, Olivetti, Cumbre,Saenger... i el DRET DELS PARATS A TREBALLAR, com una reivindicació general i prioritària de tota la classe obrera barcelonina.

Vida del Partit

Un nou avenç de la unitat comunista

El primer de desembre de l'any passat les forces del PSUC es varen enriquir amb l'ingrés col.lectiu de BANDERA ROJA DE CATALUNYA. Avui tenim el goig d'informar que, el març passat, han ingressat col.lectivament al Partit Comunista d'Espanya i al nostre PSUC els militants de l'ORGANITZACIÓ COMUNISTA D'ESPANYA (BANDERA ROJA). Es un altre triomf dels comunistes del qual és beneficiari tot el nostre poble i molt assenyaladament la classe obrera.

Invitem les altres organitzacions comunistes a seguir el camí de BRC i de l'OCE (BR). El nostre Partit està sempre obert a la discussió i a l'entesa en interès de la causa comuna.

Comunicat de la Secretaria Política de l'Organització Comunista d'Espanya (Bandera Roja)

Durant aquest mes de març hem ingressat col.lectivament, els militants de l'OCE (BR), als rengles del P.C. d'Espanya i del PSU de Catalunya. Amb això hem culminat satisfactòriament un procés emprès fa alguns mesos. Procés que s'ha articulat sobre tres bases essencials.

En primer lloc, una progressiva pràctica en comú, a totes les localitats i sectors, que ha afavorit el mutu coneixement de les organitzacions a cada nivell i ha posat les bases d'una gran cordialitat i companyonia entre els militants comunistes.

En segon lloc, les relacions que han mantingut els òrgans de direcció d'ambdues organitzacions, basades en una discussió franca i oberta sobre els problemes generals de la línia revolucionària per al nostre país, els problemes del Moviment Comunista Internacional, tasques i prioritats actuals, etc. Discussió que ens ha permès d'assumir la línia del Partit i ser plenament conscients de la seva justesa en la teoria i en l'actuació diària.

En tercer lloc, un treball de reflexió autocrítica sobre les nostres bases polítiques anteriors, especialment les estratègiques, i d'estudi pregon sobre la línia política del Partit, sintetitzada en el Projecte de Manifest-Programa del PCE. Treball de reflexió en el qual han participat tots els militants d'OCE (BR) a través de nombrosos seminaris i cursets.

Aquest procés, dèiem, ha culminat satisfactòriament i, avui, alguns centenars de militants d'OCE (BR) ens integrem al Partit convençuts de la justesa de la nostra opció.

Ingressem amb una plena identificació en la mesura que considerem la política del Partit com l'alternativa revolucionària que la classe obrera i les classes populars del nostre país necessiten en la marxa cap al socialisme.

La nostra integració s'esdevé en un moment particularment àlgid: "la recta final cap a la consecució de les llibertats polítiques", com proclamava encertadament la Declaració del Comitè Executiu del PCE del darrer gener.

Moment polític que exigeix una activitat enorme de tots els comunistes i l'enfortiment de les seves organitzacions, en la construcció i consolidació d'aquest gran Partit de masses que ens cal per a la democràcia, per al socialisme al nostre país.

La nostra integració ara, com ho fou abans la de BR de Catalunya, s'inscriu en aquestes necessitats: La preparació de la Vaga Nacional, el desenvolupament i consolidació de l'alternativa democràtica, el creixement i la inserció del Partit entre les masses populars.

El camí emprès per BR de Catalunya i l'OCE (BR) pot ser el camí d'altres organitzacions que encara avui creuen que l'alternativa revolucionària no passa pel PCE. Ens hi adrecem amb la nostra experiència, instant-les al diàleg, a la reflexió comuna, a la més oberta unitat d'acció. El PCE, el nostre partit, ja avui, està i estarà obert a tots els qui, conscientment i honradament, participen en la lluita per la democràcia i el socialisme.

Aquests ingressos col.lectius al Partit constitueixen una experiència important no solament per al nostre país, sinó per a altres partits germans de tot el món. El correcte i obert tractament que hem rebut del Partit, la comprensió envers corrents socialistes i comunistes nascuts de la mateixa crisi de creixença del Moviment Comunista Internacional, assenyalen un nou marc de referència en l'enfortiment de les avantguardes revolucionàries.

Secretaria Política de l'OCE (BR)

31 de març de 1.975.

Per Mundo Obrero diari

Comunicat del C.E. del PSUC

El Comitè Executiu del PSUC ha discutit el balanç de finances de l'any 1.974.

Gràcies, essencialment, a l'èxit de la campanya dels sis milions i, també, a l'increment de les entrades en concepte de cotitzacions i de cobrament de la premsa i revistes del Partit, el PSUC ha aconseguit l'objectiu principal de la seva política de finances: l'autofinançament.

El Comitè Executiu saluda aquest resultat i crida totes les organitzacions a dedicar l'atenció i les forces suficients per tal de prosseguir i millorar la tasca de finances devers la consolidació de l'autofinançament del Partit.

L'any passat, pels comunistes catalans, fou l'any de l'ajut a "Treball"; l'any en curs, pels comunistes catalans -com per tots els comunistes de l'Estat espanyols- és l'any de l'ajut a "Mundo Obrero".

El Comitè Executiu, seguint l'exemple dels companys de la zona de Sant Boi - Gavà - Viladecans - Castelldefels i del comitè local de Sant Vicenç dels Horts que han lliurat a la campanya dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari quantitats dels seus fons de retencions, decideix de fer-hi ara una aportació de 500.000 pessetes.

Aquest mig milió de pessetes - romanent de les finances de l'any 1974- representa la participació col.lectiva de tots els simpatitzants i militants del Partit, que ens ajudaren a obtenir tan bons resultats, a la gran campanya del Partit Comunista d'Espanya.

El Comitè Executiu del PSUC crida a multiplicar les petites i grans iniciatives que facin participar a les més àmplies masses del nostre poble en l'ajut econòmic al Partit, en l'èxit de la campanya dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari.

El Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Barcelona, 24 d'abril de 1.975.

200 milions per a Mundo Obrero diari

Llista nº 2

Comarca 10, 325 ptes; comarca 20, 2.210 ptes; Grup Bolívar, 11.512 ptes; Grup Azteca, 44.460 ptes.

Total: 58.507 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè.de Barcelona i col.laboradors i 8 sectors), 82.298 ptes; l'Hospitalet de Llobregat (2 lliuraments), 3.094 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà, 3.988 ptes; El Prat de Llobregat, 4.900 ptes; Sant Boi de Llobregat, 280 ptes; Gavà-Viladecans-Sant Boi-Castelldefels, 24.455 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: Granollers, 525 ptes.- MARESME: Vilasar de Dalt, 500 ptes.- LA SELVA: Blanes, 1.680 ptes.-TARRAGONA:44.923 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 1.880 ptes.-MONTSIA: Sant Carles de la Ràpita, 500 ptes.-CÈLULA DEMOCRÀCIA: 6.650 ptes.

Total: 175.673 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C. : Llibret Camacho, 32.400 ptes; 12 aportacions, 3.225 ptes; N., 1.000 ptes; Germà, 400 ptes; A. i P., 6.000 ptes; Pep i Mª T., 2.000 ptes; Albert, 1.295 ptes; nº 11, 1.000 ptes; Grup Cisneros (2 lliur.), 2.725 ptes; La C. del PSUC de la presó de Jaén, 1.000 ptes.-

Aportació col.lectiva del PSUC, 500.000 ptes.-

Total: 551.045 ptes.

Total de la llista nº 2 : 785.225 ptes.

suma anterior..... : 115.143 ptes.

Suma i segueix..... 900.368 ptes.

HA MORT DUCLOS

A l'edat de 79 anys, ha mort a París Jacques DUCLOS, dirigent destacat del P.C. francès des de 1926 i una de les figures més populars del moviment comunista internacional. Duclos fou sempre un gran amic dels pobles d'Espanya. Cap als anys 30 va estar a Espanya com a delegat de la Internacional Comunista, i des del començament de la nostra guerra va figurar als primers rengs de l'ajut internacional a la República espanyola.

Enviem al C.C. del P.C.F. i als familiars de Duclos el nostre condol més sentit.

PER L'EMANCIPACIÓ DE LA DONA

La proclamació per l'ONU de l'"Any Internacional de la Dona" ha suscitat no pocs sarcasmes. Com si la situació de la dona fos un fet exòtic, llunyà, desconegut!

Tot i així, els adversaris més grans de l'"Any Internacional de la Dona" hauran de reconèixer que, si més no, haurà servit per cridar l'atenció sobre el fet. I haurà posat de manifest que la dona és un personatge molt més desconegut del que hom pot imaginar.

A Catalunya la proclamació de l'ONU ha motivat la formació d'alguns nuclis de dones -situats al marge dels organismes governamentals i de les pantomimes d'algunes grans dames "oficials"- que fan un treball de sensibilització important. El primer resultat visible n'és un document que ha recollit un miler de signatures, de les quals un 30% són homes, i l'adhesió del Col.legi de Llicenciats i diverses associacions de veïns i entitats públiques. Al document, hi són plantejades algunes de les reivindicacions bàsiques immediates per a avançar cap a l'emancipació de la dona:

"1) Canvi total de la legislació que assigna a la dona un páper de dependencia a la societat.

"2) Replantejament del sistema educatiu, que configura la dona com a ésser inferior i subordinat.

"3) Dret al control de la natalitat.

"4) Eliminació de les situacions discriminatòries en el terreny laboral.

"5) Creació dels serveis comunitaris necessaris per tal que la dona,fins ara relegada a les feines domèstiques,pugui alliberar-se i aconseguir la seva realització personal, social i professional."

Aquest Manifest reclama al mateix temps tots els drets democràtics, l'amnistia i l'abolició de la pena de mort.

Cal saludar aquesta iniciativa, que proporciona un marc polític general dintre del qual treballar cap a l'extensió d'aquesta problemàtica.

Les dones han jugat un paper important en les mobilitzacions de les masses els darrers anys, sobre tot als barris i en alguns sectors professionals molt "feminitzats", com infermeres o mestres i professores. Queda molt per fer en molts altres àmbits, com per exemple a les empreses amb mà d'obra femenina on es donen situacions de discriminació increïbles i escandaloses. Les eleccions sindicals haurien de ser una bona ocasió per a incorporar aquestes dones treballadores a l'acció per millorar les seves condicions de treball.

Tot el que desvetlli i mobilitzi més i més dones és una contribució a la lluita per la democràcia i per l'emancipació de la dona, que són inseparables.

Però no n'hi ha prou d'incorporar la dona a la lluita general. Cal també sensibilitzar l'opinió -la femenina i la masculina- entorn dels problemes específics de la dona com a tal.

Les reformes legislatives i institucionals no seran suficients: caldrà una profunda transformació dels costums i les actitudes, començant pels dels qui militen políticament per la democràcia i el socialisme. Són massa freqüents encara els casos de marits que posen dificultats a les seves dones quan aquestes han d'anar a reunions polítiques, o que creen problemes a l'hora de repartir-se el treball domèstic. Sovintegen massa la condescendència i el paternalisme dels homes a l'hora d'abordar aquesta qüestió, sempre relegada a segon terme. No fa gaire s'ha creat un problema a la Junta d'una Associació de Veïns de Barcelona perquè no es volia acceptar que en formés part una dona!

Acabar amb aquesta "actitud reaccionària respecte a la dona" -per dir-ho amb paraules de Santiago Carrillo al 8è Congrés del PCE- és una premissa per a avançar de veritat en aquest terreny.

Serrallonga.

Més sobre les eleccions sindicals

El dia 17 d'abril, en una assemblea general de càrrecs sindicals al sindicat de Cornellà, es va aprovar una plataforma de les U.T.T. del Baix Llobregat davant de les eleccions sindicals.

No tenim espai per a poder publicar íntegrament la plataforma. Volem, però, resumir els drets que l'assemblea considera que és imprescindible de conquerir i que cal plantejar-se a cada empresa, ram i localitat, a més a més de les reivindicacions econòmiques:

-Anul.lació de l'article 103 i readmissió dela acomiadats.

-Elegir i revocar els representants a tots els nivells.

-Dret de reunió.

-Dret de vaga.

-Dret d'associació i expressió.

-Un sindicat dels treballadors, independent del govern, de la patronal i dels partits polítics.

-Control de la Seguretat Social.

-Amnistia.

-Tot això dins del marc de la unitat sindical, unitat que ha de ser fruit de la lliure voluntat dels treballadors.

Com veiem el Congrés de Cultura Catalana

Nosaltres,els comunistes, estem completament d'acord amb la iniciativa d'organitzar un Congrés de Cultura Catalana. Ens afegim amb entusiasme a les nombroses adhesions que està obtenint cada dia aquesta iniciativa per part d'organismes i associacions de tota mena, professionals, d'oficis, universitàries, científiques, educatives, catòliques, de barris i per part de gent molt diversa a títol personal. Aquest gran ressò que la proposta ha tingut des del mateix moment que va ser coneguda vol dir que en el poble de Catalunya és molt viu el sentiment nacional i democràtic. I afegim el qualificatiu de democràtic perquè és ben clar que la perspectiva del Congrés s'insereix en una ambició de democràcia i que la seva preparació i celebració han de tenir com a base un procés democràtic i una projecció també democràtica.

O serà així o el Congrés no fóra més que una festeta de signe pseudo-culturalista minoritari, restringit, sense suc ni bruc. Cal anar a un veritable congrés de la cultura catalana i no pas a un claustre de la "cultureta". Això cal que tinguin present els qui volen reduir l'abast del Congrés i convertir-lo en bandera partidista o de prestigi personal, que n'hi ha d'aquests.

El poble de Catalunya, que ha agafat amb entusiasme la idea del Congrés i que n'ha d'esdevenir protagonista -això és una condició essencial-, vol un Congrés de Cultura Catalana popular, no pas de la "flor i nata". La cultura és un patrimoni de tot un poble. La cultura és allò que un poble va deixant de si mateix a través del temps, allò que és la seva essència, l'obra rica de la seva personalitat col.lectiva. La cultura d'un poble és una cosa viva, en constant desenvolupament, de la qual tot el poble n'és artífex.

Quan ens referim al poble de Catalunya, als catalans, volem dir no solament aquells qui han nascut a Catalunya fills de famílies que hi són arrelades de temps. Aquesta fóra una concepció no nacional sinó de tribu. I Catalunya no és una tribu sinó una nació, a la qual pertanyen i la qual contribueixen a formar, sense discriminació, tots els qui viuen, treballen, lluiten i es perpetuen ací. No hi ha "uns" i "altres" catalans, sinó senzillament catalans i, per tant, autors col.lectius d'una cultura catalana, tant més rica i viva com més vària és la seva font.

La iniciativa del Congrés s'ha llençat en un moment de singular abrandament de la protesta dels catalans contra l'opressió de què és víctima Catalunya i les coses catalanes. És per això que tan ràpidament ha començat d'envoltar-se d'adhesions, de tantes com difícilment n'hagués tingut en altres circumstàncies. La idea del Congrés coincideix, per exemple, amb la lluita, palesament democràtica, pel reconeixement de la llengua catalana en totes les manifestacions de la vida nacional. Però això no ho és tot. Al costat de la lluita per l'idioma, en la qual prenen part molt important també aquells catalans que no el tenen com a llengua mare, hi ha la lluita per l'autonomia i la catalanitat de la nostra Universitat, la lluita perquè la senyera catalana deixi de ser un signe perseguit i es posi als balcons dels ajuntaments, la demanda de retornar a la seva dignitat símbols de la nostra història, com és ara el monument al doctor Robert. Hi ha, també,la lluita per preservar, contra plans expoliadors a benefici d'interessos del gran capitalisme, la riquesa agrícola i la pervivència de les comarques agràries catalanes. La lluita per revifar, fer habitables i embellir ciutats i pobles. És, en resum, una contesa democràtica per Catalunya, indestriable de la general de tots els pobles d'Espanya per la llibertat. És per aquest motiu que pren tanta força la més petita reivindicació nacional, en la perspectiva de l'enderrocament d'una dictadura que oprimeix des de fa trenta-sis anys tots els pobles, tota la gent, totes les terres d'Espanya.

El Congrés de Cultura Catalana ha de recollir totes les reivindicacions i ha d'esdevenir, amb l'esforç de tothom, una realització de gran vàlua per a la Catalunya d'avui i de demà.

Sunyer

La vaga universitària continua

Amb prop de 800 delegats de 21 universitats (inclosa la Universitat a Distància!), es va reunir el 18 d'abril a Madrid la III Assemblea Estatal de Professors no Numeraris.La reunió va posar de manifest la cohesió unànime entorn de la plataforma reivindicativa dels PNN i la combativitat imperant,així com l'extensió i amplitud del combat, que afecta pràcticament tots els districtes.

La resolució presa proposa:

1) accions i aturs a partir del dia 21 per anar cap a la vaga activa indefinida mentre no hi hagi resposta satisfactòria del Ministeri; 2) extensió de la lluita a d'altres sectors de l'ensenyament, amb la perspectiva de la vaga general de l'ensenyament; 3) centrar les discussions en la selectivitat i la repressió, i plantejar-se, conjuntament amb els estudiants,la possibilitat d'una vaga d'exàmens dels PNN."L'assemblea es reafirmà en la seva convicció que la lluita per una Universitat democràtica s'insereix en el marc de la lluita general per l'amnistia i pel restabliment de les llibertats democràtiques", acaba dient la Resolució.

L'assemblea de districte celebrada a Barcelona el 23, a la vista de la negativa del Ministeri, va decidir continuar la vaga activa indefinida. El combat ha passat a una fase superior; s'ha politizat encara més i passa a centrar-se més en la reobertura de Valladolid, l'aixecament de totes les sancions i la lluita contra la selectivitat. Pot ser un impuls important per a la lluita general universitària i per a la de tot el Front de l'Ensenyament.

Nen mort a Santa Coloma

No és la primera vegada. A Santa Coloma de Gramenet, en el barri de les Oliveres, el 16 d'aquest mes, un nen de deu anys ha estat atropellat simultàniament per dos vehicles i greument ferit. Fa encara no un mes un altre nen, d'onze anys, fou atropellat i mort per un camió.

Algú podria argumentar que es tracta d'uns accidents més, que aquest és el preu a pagar per la tècnica i el progrés. Però els veïns de Santa Coloma, escarmentats, adolorats, coneixedors de les deficiències urbanístiques i de tota mena que pateix la seva ciutat,no ho creuen així.

La carretera de la Roca, lloc on es produí l'accident mortal, està mancada de llum i voravies. El barri no disposa de cap zona verda ni de jardins on poder esplaiar-se la canalla, que es veuen obligats a fer servir els carrers per als seus jocs, amb tots els perills que això comporta. També es veuen obligats, perquè a les Oliveres no hi ha escola, a anar a estudiar a altres barris i passar per carrers de molt trànsit.

A l'enterrament, veritable manifestació popular de dol i de repulsa, assistí tot el barri. De tornada s'organitzà una manifestació de més de 2.000 persones que tallà el trànsit de la carretera durant 15 minuts, mentre la canalla enlairava pancartes demanant parcs.

Els veïns pensen presentar querella criminal contra el Patronat de la Vivenda per falta d'espais verds i d'esbarjo. Perquè a l'Antoñito, així le deien familiars i amics, no l'ha matat la casualitat ni el destí, ni tan sols el camió. L'Antoñito, com tants d'altres, ha estat víctima de l'especulació, de la cobdícia i de la inoperància d'un sistema i d'una política antisocials.